

✘ Massa mare

Un projecte de Maria Cabrera i Raquel Tomàs

Maria Cabrera escull tres poemes de cada autora, i la poeta escull un objecte que s'hi associï; Raquel Tomàs, a partir d'aquestes tries, en fa una natura morta: un paisatge estàtic en què sura —lent i latent, aparentment immòbil però bategant— el sentit íntim dels versos.

La massa mare no es ven: passa de mà en mà, de casa en casa, de forn en forn. La massa mare es bada com el cos de la partera i s'enganxa, feminíssima costella, a una altra massa per insuflar-li l'alè, el metabòlic miracle. Metabòlica paràbola de l'escriure poètic de les dones, de l'espai de les dones que escriuen poesia: lent, discret, latent, suspès en el temps, en contra del riu de pressa que se'ns enduu el temps.

Massa mare és una antologia de poesia escrita per dones. I és, també, una proposta visual de suspensió en l'espai i el temps: un bodegó. Una natura morta on palpiten, vivíssims, els objectes de què parlen els poemes i els objectes que escullen les poetes. La reïficació dels versos i la metaforització de la matèria que imposa l'entorn llis, el primer pla del bodegó. Com una manera de fer créixer l'espai d'atenció cap a l'art de la dona artista, de vindicar l'art de ser una dona que fa art. D'escampar la potència de les veus de les poetes de mà en mà, de casa en casa, de forn en forn, per fer-ne un pa viu: *para les mans, té*.

Raquel Tomàs (Barcelona, 1979). Soc dramaturga. Després d'estudiar Filologia Catalana a la Universitat de Barcelona i Direcció i Dramatúrgia a l'Institut del Teatre i la Nouvelle Sorbonne a París, he dirigit i escrit textos teatrals per, posteriorment, començar a hibridar els meus interessos textuais amb altres llenguatges com ara la dansa, els objectes o la conferència performàtica. Sempre busco maneres d'experimentar i col·laborar amb creadors de diferents àmbits, perquè aquest espai de diàleg és el que més m'interessa a l'hora d'afrontar el fet creatiu. En els últims anys he desenvolupat projectes dramaturgics a Barcelona i Mèxic, he participat col·laborativament en la creació d'un fanzín poètic i he fet de teclista en una banda post-punk, Les Sueques. Mentrestant, escric esporàdicament i participo en diferents pràctiques i projectes amb creadors com Quim Bigas, Tuixén Benet o Andrea Segura.

Maria Cabrera (Girona, 1983). Soc correctora i professora universitària. Em vaig llicenciar en Filologia Catalana a la Universitat de Barcelona i hi he començat el doctorat en Lingüística Catalana. Ara hi treballo, també, com a professora associada, impartint classes a la secció de Lingüística; també tinc una tesi en curs sobre fonètica i fonologia. Corregeixo per a diverses editorials i institucions, i darrerament he traduït de l'anglès el recull de contes *El seu cos i altres festes*, de Carmen Maria Machado (Anagrama, 2018). A part d'això, he escrit tres llibres de poesia: *Jonàs* (Premi Amadeu Oller per a joves poetes inèdits 2004), *La matinada clara* (2009) i *La ciutat cansada* (Premi Carles Riba 2016). Recito poemes, d'altres escriptors i també meus, amb les formacions El pèsol feréstec i Vladivostok. Coordino, amb el grup Les Sueques, el fanzín poètic *Cor Pelut*, i formo part de l'associació cultural The Indian Runners.